

Dragi naš Ivane!

Skupili smo se danas ovdje kako bismo se oprostili od tebe, našeg dragog brata i prijatelja, našeg dragog župnika. Ovdje smo kako bismo ti rekli doviđenja jer mislim da si nas ti svojim odlaskom samo podsjetio na to da smo svi zajedno samo putnici koji putuju prema zajedničkom cilju – nebeskom kraljevstvu. Jer svi ćemo se prije ili kasnije naći tamo kako bismo se okružili milošću našega Gospodina, a svatko od nas taj put putuje onako kako najbolje zna i može.

Ivana Kobeščaka smo dočekali prije 4 godine. Mislili smo hoće li moći nadomjestiti našeg dragog pokojnog župnika Darka. Dočekali smo ga riječima, mi smo vaši, Vi ste naš. Tako je i bilo. U našoj maloj župi dočekao ga je veliki posao. Predano je radio, zaista, i mnogi bi rekli, da, pa vidi se! Nakon dugog čekanja sagrađen je pastoralni centar, veliki i lijep. Vidi se iz svemira.

Istina, nije još uređen okoliš govorio je župnik, nije popločen, ali mi znamo da si ti popločio staze naših srdaca, našu vjeru i bez obzira na zidove kojih danas ima sutra nema, tvoja popločena staza ostaje zauvijek u nama.

Ivan je prije svega bio dobar čovjek, posvetio je svoj život vjeri, koju je prenosio na sve nas. Bilo je lako slušati Ivanove propovijedi, čiji dijelovi su nam se duboko urezali u naša sjećanja i baš uvijek nas poticali na razmišljanje. Ivan nas je pokušavao naučiti tome da je i on samo jedan od nas, jedan od mnogih koji se obraćao Bogu i poticao i nas da mu se obraćamo i u njemu tražimo utjehu i utočište.

Četiri godine proletjelo je u trenu, a bilo je dovoljno da ostavi trag u našoj župi, trag u srcu svakog ministranta, u nastupu čitača i pjevača, u duši bolesnika, trag u životu svakog čovjeka dobronamjernika.

Tu smo danas da kažemo da njegova djela nisu bila mala, da mu kažemo veliko hvala. Ostavlja nas žalosne, ali srca punih utjehe da će počivati u blaženstvu Božjem.

Njegovoj obitelji, njegovim suradnicima i svim prijateljima izražavam sućut u svoje osobno ime i u ime župe Marije Pomoćnice.